

de abbi-jöggedega ühhendatud ruttas Ema neitsike Würjärke poole; küs lähheb järwe nähhes tüttarlapse südda arglaseks ja mötleb isseenes: kydda sealt läbbi peasen? Agga kui lõuna poolse järwe otsa saab, ütleb ta: ma mõistan ujjuda, ja kargab seddamaid järwe. Wata! kui mo neitsike zukleb ja liikmeid sirrutab ja järwe laenede läbbi tungib, kunnit ta põhja poolse järwe kaldale jõuab, sealt ommikut wasto pörab, Ped ja jõega kokku juhhub, kedda ta kaisku wõttab ja siis kirest Tarto pole tõttab. Linna nähhes sillitab ta juukseid, kohhentab kaela rättikut ja pühhib tolmü silmnäo pealt mahha, sest päike paistis elledast ning päni teed tolmama. Agga et keias linnas wägga paljo targad mehhed ellawad, kes Kalendrid ja köik suggu imewärgid tewad, sellepärrast ei julge Ema neitsike aega wita, waid üab naerolikko palgega: „Terre ja Jumalaga!“ ja pistab siis Luunja mõisa posse. Luunjast wõttab teed Mexsi, Mexsist Rastri mõisa, kus Alja-jöggi tema sülle langeb, kellega seltsis ta Peipse järwe lähheb. — Tarto, Pihkwa ja Narwa wahhel käib miñewast kewwadest sadik üks auro-laew Ema jõgge möda, mis inimesi peale wõttab ja mitmesugguse kaubaga koormatud padid ja lodjad oma järrel weab. Täñawo kewwadest kunnit 15ma Augusti ku päwani on Tarto auro-laew 54 kord Ema jõgge möda sõitnud. Auro-aetawast laewadest leitakse pikkemalt õppetust D. W. Masingi Ráddala lehtede seest.

F. R.

Táhtsa andispalleminne.

Se om immelik, et halwa innimisse külge ausa mehhe nimmi ei nakka, ning et temmá selle läbbi weel ennám saaptotedus.

Rats meest istewa ütten küllakörtsin üttenfoon. Ent üts neist olli mitma asia perrást kurja juttu al ning keake es tahha teddá, nida kui nirki, omma murro pääl sallida; ent temmá süde es kõhta keake kohto een tõttes tettá. Selle mehhega sai sel tõisel kõrtsin tulli, ning wishamelen ja ka sest, et temmá ütte klasi wina ülle arwo olli serbanu, sõimas temmá teddá kõlbmatummas innimisses. — Sellega wõip se rahhule olla, ke kõlbmata om ning temmá ei olle muud waja. Ent se kelme es olle sellega mitte rahhule, taht weel ennám, sõimas ka ning nõus tõise käest tunnistust. Ni tõssi neide waijel sõnnutaminne, ning se tõine üttel tälle: sinna kelme! sinna nurme warras! — Sellega es olle se kelme weel rahhule, enge láts kohtomõistia mannu kaibama. Sääs tulli nüüd küs sõimajalle kurri luggu. Sallata es tahha temmá omme sõnnu, ning tunnistusse läbbi neid kindmas tettá es wõdi temmá, et temmá selle nággijid es olle, mes temmá tees. Ni pididi temmá sis ütte rubla trapi masma, et temmá ütte ausat meest kelmis olli sõimanu, pididi weel omma südü tõise käest andis pallema ning möttel: sel wina su táwweel